

høitærede Minister, som er bekjendt med Sagens Acter, vil oplyse mig og Thinget derom; i modsat Fald antager jeg, at mine Ord staae til Troende.

Den 2den Marts 1858 kom en druffen Haandværksvend vandrende ad Landeveien fra Nyborg til Odense. Da han kom ud for Marslev, kaldt det ham ind at gjøre en Afstikker derind. Han gik da først ind i nogle affidesliggende Huse paa Marken, hvor han opførte sig paa en høist uteerlig Maade mod nogle Fruentimmer, som han traf alene hjemme, og som han — jeg anfører det kun for at vise, hvor stor hans Trang kan antages at have været — tilbød Sølvdalere, hvis de vilde tilfredsstille hans Lyster. Derpaa begav han sig ind i Marslev By, gik ind i flere Gaarde, hvor han anstillede sig døvstum, vilde kjøbe Brændevin og opførte sig saa paatrængende og uartig, at tilsidst en Gaardmand, som ikke kunde blive af med ham paa anden Maade, førte ham til Sognefogden. Sognefogden, hvis forestrevne og ofte indskærpede Pligt det er at anholde saadanne Personer, sendte ham til Herredsfogden med et Brev, hvori han meldte det Passerede. Efterat Herredsfogden havde optaget Forhør, sendtes det til den constituerede Amtmand, hvorpaa denne resolverede, at indtil man fandt hans rette Forspørgelsessted, som der nu skulde ledes efter, skulde Marslev Commune midlertidigt tage ham i Forspørgelse. Denne Resolution blev mig halv privat meddeelt som Sognepræst, og jeg indgav da strax en Skrivelse, hvori jeg paa det Kraftigste protesterede mod Fuldbyrdefænsen deraf, idet jeg viste, hvilke beklagelige Følger det vilde have, og hvor stor en Straf det vilde være at have en saadan Person ude paa Landet hos os, hvor alle Midler fattes til at sikkre hans Tilstedeblivelse. Fra den Tid af hørte vi slet ikke Noget til Sagen i over 2 Aar, naar jeg undtager, at vi privat erfarede, at Amtet først faaet ham anbragt i et privat Huus i Odense og senere imod Betaling paa Fattigaarden i Odense, samt at vi ifjor Efteraar modtog fra Amtet en Skrivelse til det fra Indenrigsministeriet, hvori det deels erklæredes, at der ikke fandtes tilstrækkelig Frie til at paalægge Nyborg Com-

mune hans Forspørgelse (der havde han nemlig været inlagt paa Sygestuen, faaet Understøttelse og med sin paategneede Vandrebog og 1 Specie i Lommen var han sendt ud i Verden igjen Dagen før eller et Par Dage, før han kom til os), deels tilkjendegaves, at Ministeriet var paa Spor efter hans Forspørgelsessted. Denne Skrivelse lagde vi ad acta og vi hørte ikke videre til Sagen, indtil vi i Mai Maaned dette Aar bleve høist ubehageligt overraskede ved at modtage en Resolution fra Indenrigsministeriet, hvorefter denne Person's midlertidige — det vil sige: fremtidige Forspørgelse blev paalagt Marslev Commune i Genhold til Pl. 28 Decbr. 1827 § 2, da hans Forspørgelsessted paa ingen Maade havde været til at finde; hvortil Amtet havde søiet, at Sognet maatte beholde ham, indtil Sogneforstanderskabet selv kunde oplyse, hvor han andetsteds var forspørgelsesberettiget. Imod denne Resolution, hvorved der endnu var den Mærkelighed, at Sogneforstanderskabet aldeles ikke havde faaet Leilighed til at erklære sig eller forsvare sig derimod, medens Nyborg Commune havde havt Leilighed til gjentagne Gange at forsvare sin Fremgangsmaade — protesterede Sogneforstanderskabet, idet det søgte at vise, at den brugte Fremgangsmaade ikke havde Hjemmel i Lovgivningen, og at Placaten heller ikke i en anden Henseende var skeet Fyldest, idet det var langt fra, at intet Middel til at finde Forspørgelsesstedet var ladet uforsøgt. Idet jeg er ved dette Punkt om Undersøgelsen om hans Opholdssted, skal jeg dog oplyse, hvor løseligt Ministeriet har taget dette Punkt, imedens det har viist saa stor Strengthed med Hensyn til Forspørgelsen selv; og jeg skal herved bemærke, at naar Placaten bruger disse Ord, er det, for at give Communerne en yderligere Sikkerhed for, at de ikke skulde blive belejrede med saadanne Personer, samt at Placatens Mening aabenbart er den, at Undersøgelsen skal føres af Øvrigheden og ikke af Communen. Det kan nu ikke nægtes, at Ministeriet paa en vis Maade har gjort overordentlig Meget. Det havde skreyet fast til de halve Aalter og Herreder, saa at Sagens Bilag — desværre for mig og Sogneforstanderskabet — var løbet op til en meget betydelig Størrelse. Men den allervigtigste Opgivelse, den, som sikkest og rime-